

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 153/2022
12.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Миролјуба Томић, Радмиле Драгичевић Дичић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Нешића, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж.1 696/2021 од 09.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 12.07.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Нешића, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж.1 696/2021 од 09.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К.бр. 175/21 од 28.06.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 2. КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 1 месеца и због кривичног дела непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. став 1. КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 3 месеца, и осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 07.04.2020. године до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција, али најдуже до истека казне затвора на коју је осуђен. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж.1 696/2021 од 09.12.2021. године, усвојена је жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Бујановцу К.бр. 175/21 од 28.06.2021. године преиначена тако што је окривљени АА у ставу првом изреке ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело непоступање по здравственим прописима за време епидемије из члана 248. став 1. КЗ, а у ставу другом оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 1 месеца у коју

му је урачунато време проведено у притвору и на издржавању казне затвора од 07.04.2020. године до 07.07.2021. године. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у ставу два изреке пресуде.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Нишу Кж.1 696/2021 од 09.12.2021. године, у осуђујућем делу, у ставу два, бранилац окривљеног АА - адвокат Слободан Нешић поднео је захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуду Апелационог суда у Нишу Кж.1 696/2021 од 09.12.2021. године у ставу два, у осуђујућем делу, тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојне дроге из члана 246а став 1. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажну пресуду против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

По налажењу Врховног касационог суда неосновано бранилац окривљеног АА, у поднетом захтеву указује да је доношењем пресуде Апелационог суда у Нишу Кж.1 696/2021 од 09.12.2021. године, у осуђујућем делу, у ставу два, на штету окривљеног учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер је Апелациони суд прекорачио оптужбу, на тај начин што је уместо „велике количине,, нашао да се ради о „малој количини“ и додао као обележје дела речи “ради сопствене употребе“, а ово уз следећих разлога:

Из списка предмета произилази да је окривљеном АА оптужницом Основног јавног тужиоца у Врању Кт бр. 180/20-1 последњи пут измењеном дана 28.06.2021. године, поред осталог, стављено на терет извршење кривичног дела неовлашћено држање опојне дроге из члана 246а став 2. КЗ. Окривљеном је у погледу означеног кривичног дела стављено на терет да је „дана 07.04.2020. године у Бујановцу са умишљајем и у стању урачунљивости неовлашћено држао у великој количини супстанце и препарате који су проглашени за опојну дрогу на тај начин што је наведеног дана напустио колективни центар за прихват миграната у Бујановцу где је био смештен, отишао до Бујановца и иза бензинске пумпе на улазу у град од НН лица купио за износ од 120 евра опојну дрогу – марихуану, укупне бруто масе од 18 грама, која се налази на списку психо-активних контролисаних супстанци, а коју је сместио у једну кесу смокија „Филипс“ и покушао да унесе у прихватни центар али је контролом на улазу у камп наведена дрога пронађена код њега и уз потврду одузета, при чему је био свестан противправности свог дела и хтео његово извршење.“

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела из оптужног акта додавањем нове радње извршења или у другом смислу повећање криминалне активности исказане воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

Према одредби члана 420. став 1. ЗКП пресуда се може односити само на лице које је оптужено (субјективни идентитет пресуде и оптужбе) и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници (објективни идентитет пресуде и оптужбе), а одредбом става 2. истог члана је прописано да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела.

Дакле, из цитираних законских одредби произилази да закон не захтева идентитет у погледу правне оцене дела, али да захтева да између оптужбе и пресуде постоји идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела, тако да евентуалне измене чињеничног описа дела у изреци пресуде морају остати у границама чињеничног основа из оптужбе, тачније у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива.

Одредбом члана 246а став 1. КЗ прописано је да ко неовлашћено држи у мањој количини за сопствену употребу супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге, казниће се новчаном казном или затвором до три године, а може се ослободити од казне.

Одредбом члана 246а став 2. КЗ прописано је да ко неовлашћено држи у великој количини супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге казниће се затвором од три до десет година.

Имајући у виду цитирана законска обележја означених кривичних дела, неспорно произилази да је радња извршења једног и другог облика неовлашћено држање, као и да је објект радње исти – супстанце или препарати који су проглашени за опојне дроге. У конкретном случају, предмет оптужења је било неовлашћено држање у великој количини, док је другостепени суд побијаном пресудом поред измене у погледу количине „у мањој количини“ , додао и -„за сопствену употребу“, односно „мотив“ неовлашћеног држања опојне дроге.

Обзиром да одредбом става 2. члана 246а КЗ није прописана намена-„мотив“ због којег неко неовлашћено држи опојну дрогу, па самим тим иста није ни морала бити обухваћена диспозитивом оптужног акта, по ставу Врховног касационог суда, додавањем те намене – „за сопствену употребу“, у конкретном случају, суд није прекорачио оптужбу, јер је остао у границама оптужбе .

На описани начин, обзиром да одредбом члана 246а став 2. КЗ није ни прописана намена односно разлог због чега окривљени неовлашћено држи опојну дрогу, то је суд био овлашћен да дода „за сопствену употребу“, а да на тај начин не прекорачи оптужбу. При томе, кривично дело неовлашћено држање опојне дроге из члана 246а став 1. КЗ, за које је окривљени побијаном пресудом оглашен кривим је, повољније по окривљеног, јер није погоршан његов положај у погледу правне оцене дела нити кривичне санкције, имајући у виду запрећену казну за то дело.

Поступајући на напред наведени начин другостепени суд, по налажењу Врховног касационог суда, доношењем побијане пресуде у осуђујућем делу у ставу два, није прекорачио оптужбу и на описани начин није учинио битну повреду одредаба

кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а како се то неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**